

Pembe Candaner : Liffey nehrine bıraktıklarımız...

Geçen hafta Dublin'deydim. İrlanda'nın en büyük çağrı merkezlerini ziyaret etmek için IMI Conferences'ın düzenlediği geziye katıldım.

Birçok gezisever insanın gitmek istediği yerlerin başında gelen İrlanda ve başkenti Dublin benim de görmek istediğim bir yerdi. Üstelik harika bir grupla. Çağrı merkezleri ile

tesbitlerimi bugün anlatmayacağım. Çünkü bugün başka... Bugün anneler günü...

Anneler ve onların eserleri her yerde. Bu defa da Dublin'deydiler. Hep beraber gelmiştik. Günahıyla sevabıyla... Sevgisiyle sevgisizliğiyle... İyisiyle daha iyisiyle... Onlar bizdik...

Çocuk yetiştirmenin ne kadar sevgi ve özen gerektirdiğini, çıkan sonuçlara her baktığımda daha da anlıyorum ve önemsiyorum. Çocuk yetiştirmek bırakın anne babayı, tam bir aile işi. Hem de çok geniş bir aile. Her renkten, her dilden, her dinden olmalı bu ailenin bireyleri. Mutlaka hepsinin aynı kandan gelmesi de şart değil. Bu insan mozaigi içinde büyüüp yetişen çocuklar ancak 'gelecekteki hoşgörünün' mimarları olabilirler. Ancak böyle yetişebilenler insanın içindeki 'vahşet ve nefreti, 'sevgi ve sağduyu'ya çevirebilirler. Yaratıcılık, estetik, uyum, haz ancak bu öğretinin, bu yolculuğun içinde filizlenebilir ve şekillenebilir.

Burada asıl görev tabii ki annelerin. Yol haritası annelerin elinde. Onu doğru okuma konusunda destek ise babadan... Haritayı doğru okuyamayan ailelerin, çocukları istedikleri yere asla gidemezler. Doğu'yla Batı'nın Kuzey'le Güney'in yer değiştirdiği bir haritayı düşünün. Çıkacak sonuç tam bir felaket olur... Doğru yönlendirmeler, çocuğun haritayı kendi okuyacağı zamana kadar annenin görevidir. Yolculuk için cesaretlendirme ise babadan. Sonrasında ise çocuk yani artık 'birey' sizin haritanızı sizden alıp yeni yerler, yeni haritalar yazmak üzere yola çıkacaktır. Ama en iyi şekilde harita okumasını bilerek.

Anneler, çocuklarına 'insan' olmayı öğretirler, 'baba'lar ise 'kadın ve erkek' olmayı... Çocuklarımız bizim eserlerimiz... Bunların ölçümlemesini, performans

değerlendirmesini her an her yerde etrafımıza bakarak yapabiliriz. Bakalım kendimize ne not vereceğiz, zaman ne gösterecek? Sınıfı geçecek miyiz, yoksa kalacak mıyız?

5 Mayıs annemin ölüm günüydü. Ve ben Dublin'deydim. Şehri Kuzey ve Güney diye ikiye ayıran Liffey nehrinin üzerindeki köprünün üzerindeydik. Gece yarısıydı. Elimde Ömer ve Hüseyin'in binbir güçlükle topladıkları çiçek buketi vardı. Hem de hiç tanımadıkları bir kişi için topladıkları çiçekler... Yanımda Meltem, Alp ve diğer dostlarım içimde sevdiğim, gecenin soğuşuna aldırmadan içimizdeki sevgiyle ısınarak çiçek buketini Liffey nehrine anneme ve tüm annelerin anısına bıraktık. Aslında oraya bıraktığımız bizim sevgimiz, yaşam gücümüz ve dostluğumuzdu. O nehir gibi daha da kuvvetlenip akacaktık denize ulaşana kadar. Annelerimiz bunu bize öğretebilmişti...

Yaşayan veya yaşamını yitirmiş, çocukları olmasa bile çocuklara annelik yapan tüm annelerin Anneler Günü'nü saygı ve sevgiyle kutlarım...